

20 ЧЕРВНЯ – ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ БІЖЕНЦІВ

**ПІЗНАЙ, ПРИЙМИ
І РУКУ ПРОСТЯГНИ**

Леся Горова, Тетяна Лиска

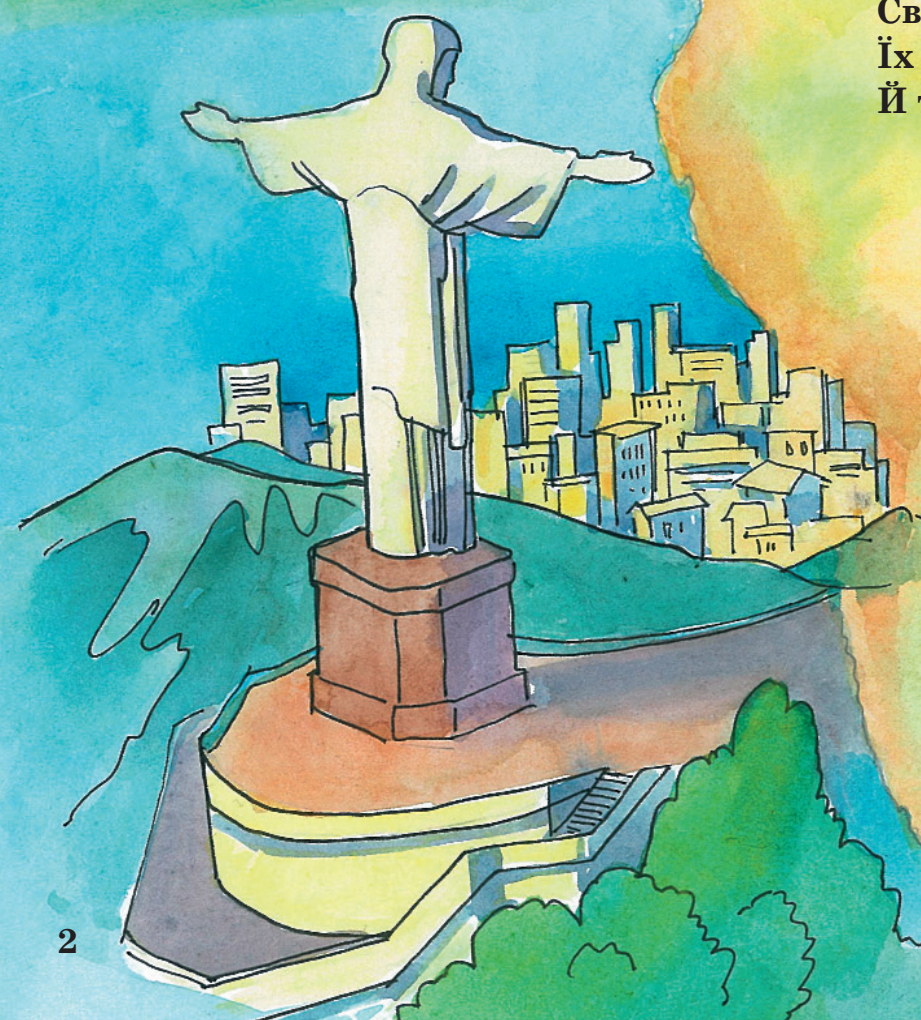
Під сонцем куля є чудова,
Що називається Земля,
Велика, різнокольорова.
Тут народились ти і я.

Є на Землі цій океани,
А поміж них материки,
Є острівці із островами,
Моря, озера і річки.

Густі ліси, високі гори,
На полюсах льодовики,
Пустель безмежнії простори,
Де вітер розганя піски.

І на Землі оцій усюди,
Де для життя умови є,
Живуть цікаві й різні люди,
І кожен має щось своє:

Свої традиції, обряди,
Свої культурні надбання.
Їх треба свято шанувати
Й творити щось нове щодня.

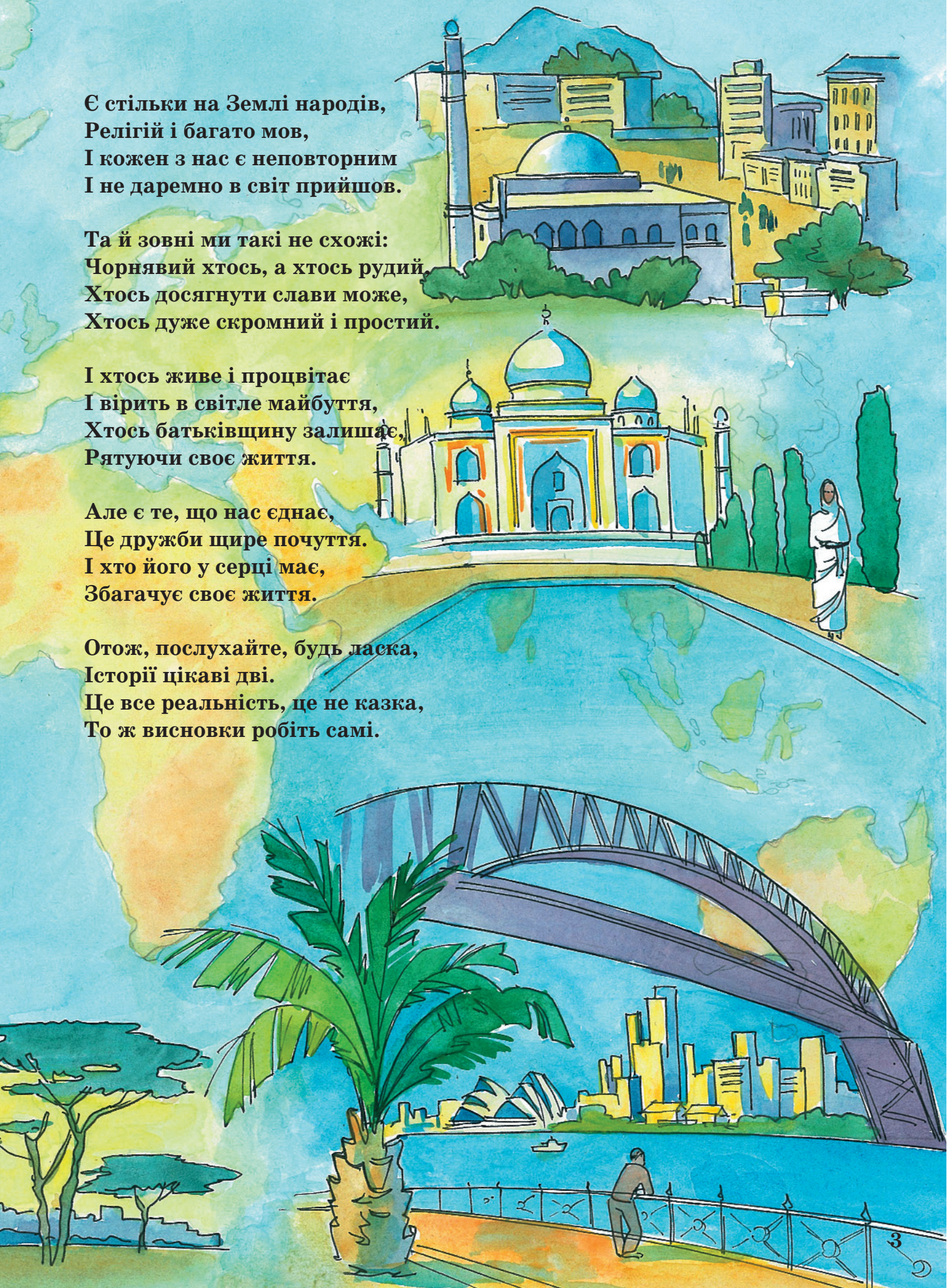
Є стільки на Землі народів,
Релігій і багато мов,
І кожен з нас є неповторним
І не даремно в світ прийшов.

Та й зовні ми такі не схожі:
Чорнявий хтось, а хтось рудий,
Хтось досягнути слави може,
Хтось дуже скромний і простий.

І хтось живе і процвітає
І вірить в світле майбуття,
Хтось батьківщину залишає,
Рятуючи своє життя.

Але є те, що нас єднає,
Це дружби щире почуття.
І хто його у серці має,
Збагачує своє життя.

Отож, послухайте, будь ласка,
Історії цікаві дві.
Це все реальність, це не казка,
То ж висновки робіть самі.

**В країні африканській Конго
Жив хлопчик на ім'я Антоніо
З сестрою, мамою і татом,
Жили не бідно, не багато.**

**Батьки в крамниці продавали,
А діти їм допомагали,
Щодня веселі після школи
Вони в крамницю поспішали.**

**А там: папайа і кокоси,
Солодкі манго, ананаси.
Ну як же не поласувати,
Тож покупців було багато.**

**Антоніо грав у футбол,
Умів забити влучно гол.
Сестра Шанталь, її так звали,
Красивий голос дуже мала.**

**Так день за днем життя минало,
Щасливо діти підростали.
Здавалосьь, буде так завжди
І не чекав ніхто біди.**

А на другій частині світу
Жили також гарненькі діти,
Росли на радість тату й мамі,
Але уже в Афганістані.

Кабул — столиця, гарне місто,
Там було затишно і чисто,
В щоденних клопотах, турботах
Спішив хтось зранку на роботу,
А хтось у школу... як усюди
Жили в Афганістані люди.

І ось одна така родина
Ростила донечку і сина.
Мар'ям красунею зростала,
Талант до східних танців мала.

Ахмед любив вивчати мови,
Як підросте, щоб був готовим
По світу подорожувати,
Багато нового пізнати.

Їх мама вчителькою була
В одній із кращих шкіл Кабула.
Талант ще й кулінарний мала,
Смачні тістечка випікала.
А батько в банку працював,
Багато мав державних справ.

Зненацька так біда настала,
Усе навколо зруйнувала,
В крамниці, школи, стадіони
Військові вдерлися загони,
І в Конго люта і страшна
Громадянська йшла війна.

Людей із дому виганяли,
Стріляли, били, грабували
Ті, що зі зброєю в руках,
Принесли смерть, війну і страх.

Усюди крик і плач дітей
І розпач немічних людей,
Хтось гинув, ну а хтось тікав,
Життя своє він рятував.

Сім'я Антоніо теж тікала
Туди, де кулі не літали.
Ішли без їжі, без води,
Самі не знаючи куди.

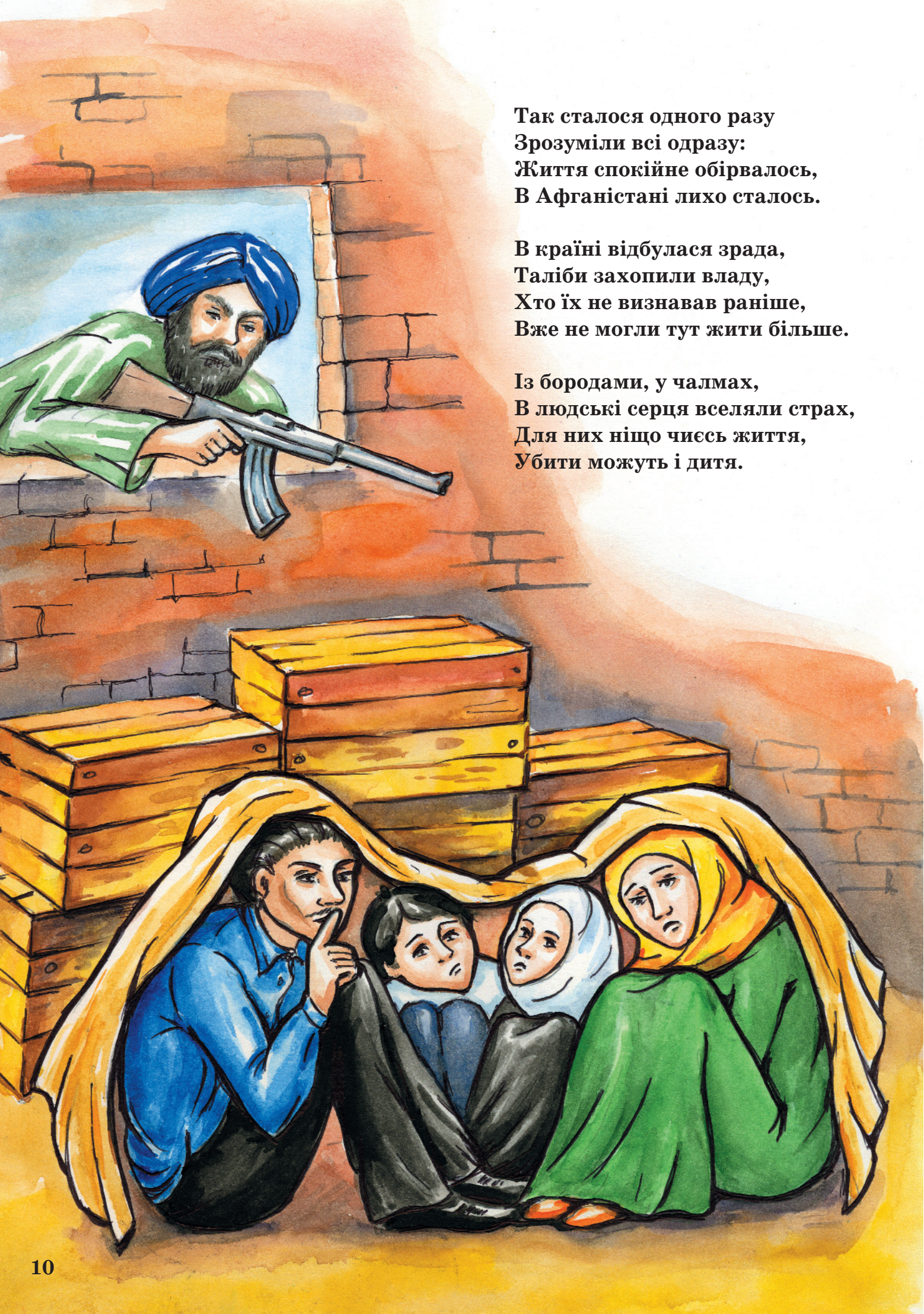
Йшли поруч з іншими людьми,
Беззахисними, як вони,
Пливли гуртом на кораблі
До невідомої землі.

Так сталося одного разу
Зрозуміли всі одразу:
Життя спокійне обірвалось,
В Афганістані лихо сталося.

В країні відбулася зрада,
Таліби захопили владу,
Хто їх не визнавав раніше,
Вже не могли тут жити більше.

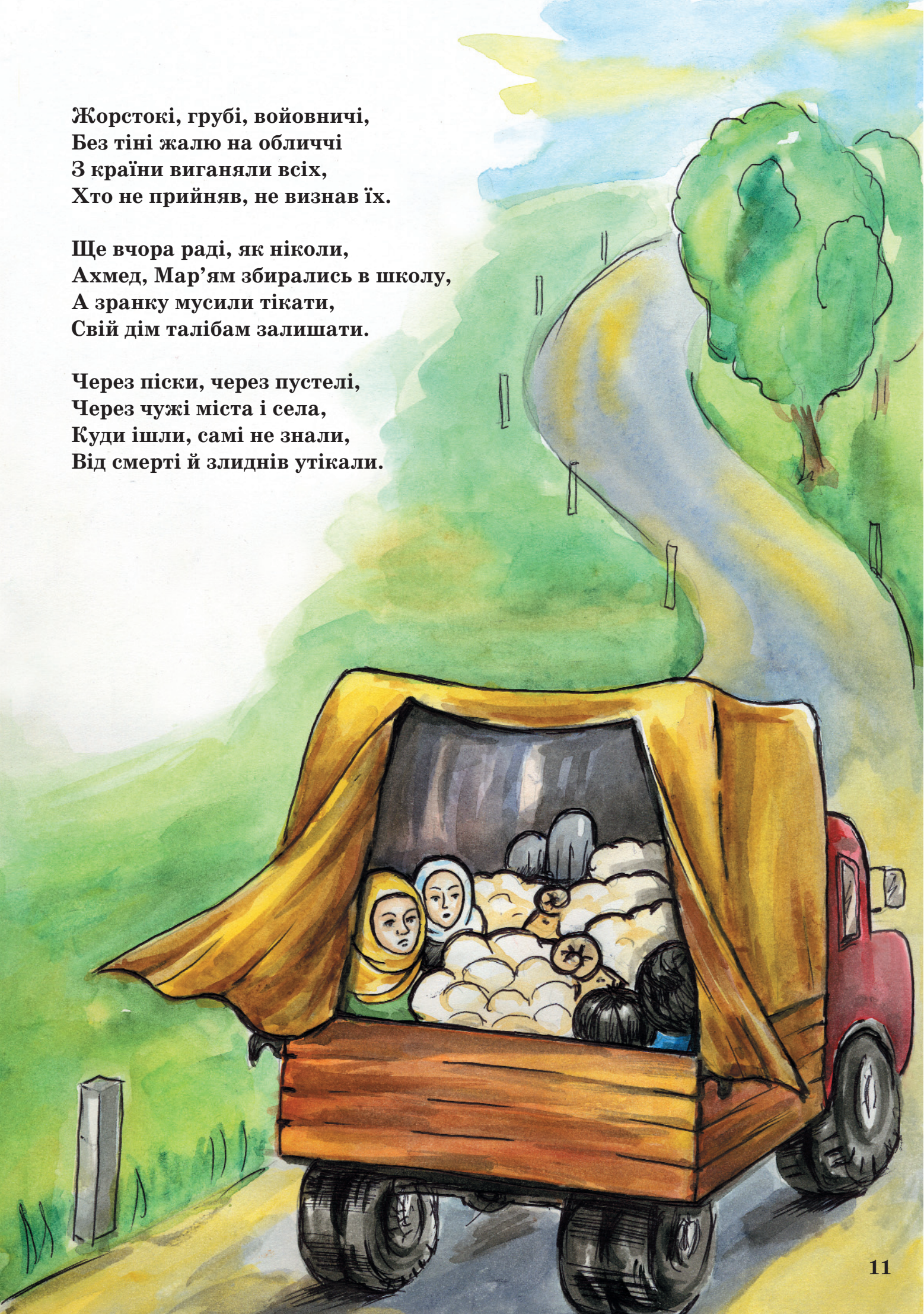
Із бородами, у чалмах,
В людські серця вселяли страх,
Для них ніщо чиєсь життя,
Убити можуть і дитя.

Жорстокі, грубі, войовничі,
Без тіні жалю на обличчі
З країни виганяли всіх,
Хто не прийняв, не визнав їх.

Ще вчора раді, як ніколи,
Ахмед, Мар'ям збирались в школу,
А зранку мусили тікати,
Свій дім талібам залишати.

Через піски, через пустелі,
Через чужі міста і села,
Куди ішли, самі не знали,
Від смерті й злиднів утікали.

Так добрели до України,
Далекої для них країни,
Через дощі, вітри холодні
Безсилі, хворі і голодні.

Їх в Україні прихистили,
Нагодували і зігріли,
І документи, й одяг дали,
Хто хворим був, полікували.

Так сталось, що зустрілись там
Ахмед, Антонію, Шанталь, Мар'ям.
Родини їхні подружились
І в Україні залишились.

Пішли до школи згодом діти,
Щоби навчатись і дружити
Із українськими дітьми
Без страху, голоду, війни.

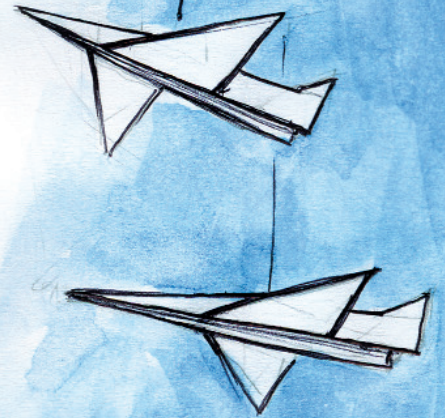

Їх в школі спершу не сприйняли,
Сміялися і ображали,
Насмішки чули від дітей
За колір шкіри і розріз очей.

Буваєм часто ми байдужі
До того, хто страждає дуже,
Хто допомоги жде від нас,
А не насмішок і образ.

Бо може бути, що колись
І ми потрапимо кудись,
Де з нами можуть так вчинити...
Тому по-людськи треба жити.

А наші юні втікачі,
Переборовши біль в душі,
Усім зуміли показати,
Що є за що їх поважати.

Антоніо «форвард» на футбольнім полі,
Зіданом називають його в школі,
Його команда завжди виграє,
Без промаху Антоніо голи б'є.

Шанталь солісткою у хорі стала,
Ще й на ударних інструментах грала,
А подругам плела косички гарні,
Щоб були модні і оригінальні.

Ахмед англійську дуже добре знає,
Хто допомоги просить, помагає,
Шліфує, вдосконалює знання,
Працює над собою він щодня.

Мар'ям — у східних танцях королева,
Струнка, пластична і така красива,
Ще й тістечками завжди пригощає
І з мамою вона їх випікає.

І дуже скоро всі їх полюбили,
Їх поважали, з ними всі дружили,
На колір шкіри більше не зважали
І вже ніколи їх не ображали.

Коли я виросту я буду
дипломатом, щоб білими в світі
не було війни
Ахмед

І кожен з них плекав у серці мрію,
І кожен з них на краще мав надію,
На синє небо, на веселу пісню,
Щоби у мирі всі жили ми, звісно.

Дитячі мрії, ніби намистини,
Джерельно чисті, як роси краплини
І ніжні, як весняні перші квіти,
Як небо, світлі, сонячні, як літо.

Я мрію стати вчителькою,
як мама. У мене буде
велика сім'я і свій гарний
дім.
Мар'ям

Вони цікаві, різні, неповторні,
Щоб завтра стало краще, ніж сьогодні,

Вчителька каже, що в мене
красивий голос. Я мрію стати
відомою співакою, коли виросту,
буду їздити по всьому світу і казати
про нашу свою Батьківщину.
Шанталь.

Я хочу грати в футбол,
як Мейба
Владислав

Про друзів, про здоров'я, про родину
І про свою далеку батьківщину.

Дитячі мрії, мов птахи крилаті,
Уміють дуже високо літати.
Блищать, як вогники, як іскорки малі
У всіх куточках нашої Землі.

Давайте намистини всі зберемо
Й велику нашу Землю одягнемо
В намисто із дитячих світлих мрій,
Безпечніше, тепліше буде їй.

Коли я виросту, я стану
банкіром і буду їздити
на великому гарному
автомобілі
Сашко

Я бажаю працювати, щоб
стати фрунбістан, як Зідан
Тоді я зможу заробити гроші
і купити собі пральну машинку,
щоб вона обмивала нігали не
праю руками.
Антоніо

Я хочу бути лікарем
і викиувати свою хвору
бабусю.

Даша

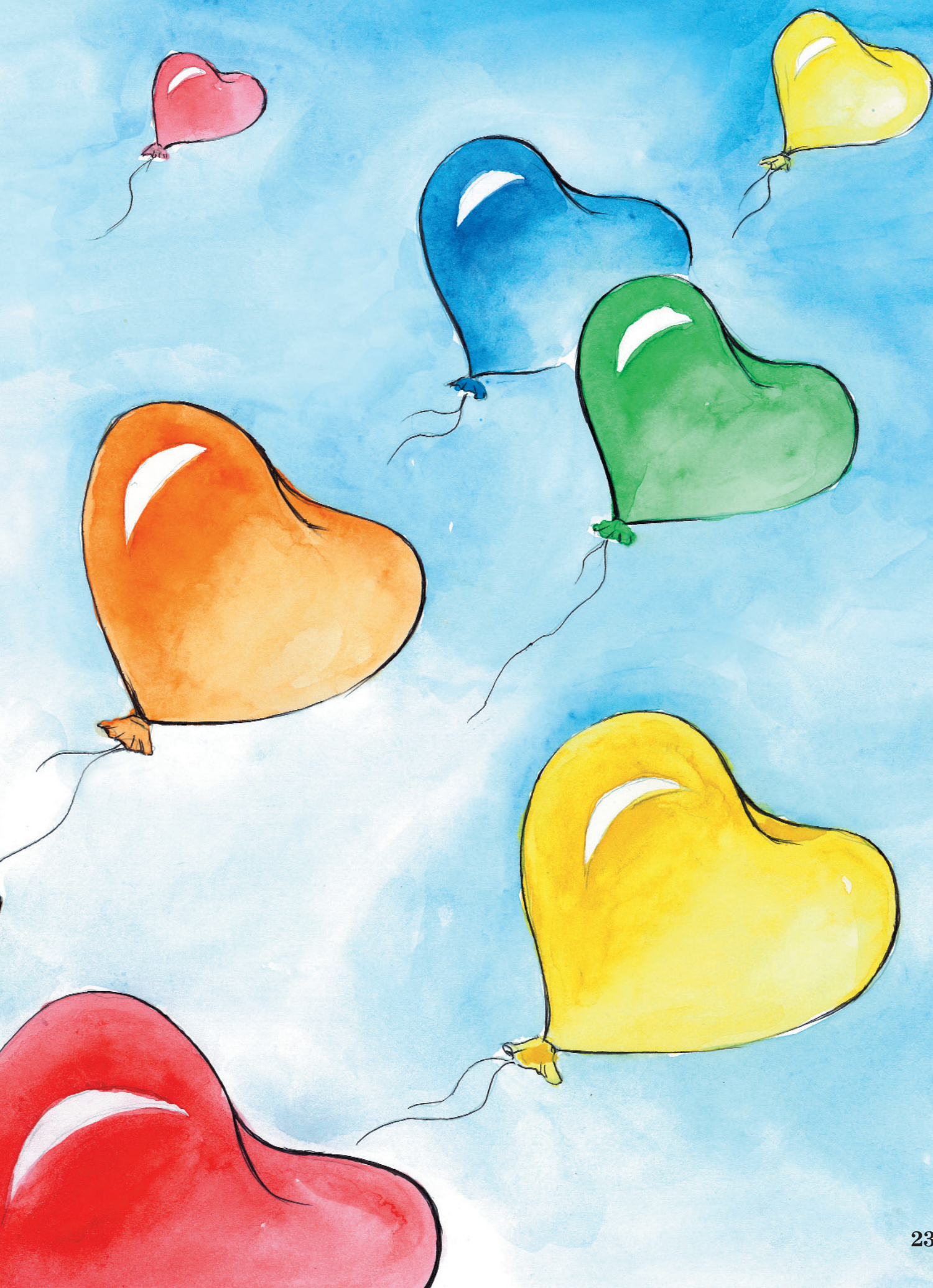
Я хочу стати
і стати
бути топ-моделью
Міс Світу.
Света.

На жаль, ніхто ще не придумав чари,
Щоб зупиняти війни, голод, чвари,
Щоб перетворювати на любов ненависть,
Щоб викорінювати помсту, гнів і заздрість.

Любов, повага, розуміння
І чисте серце без образ,
Неначе сонячне проміння
Хай завжди зігрівають нас.

Усі ми з вами люди, Божі діти,
Нам треба в мирі і любові жити,
Тож все, що ми в цій книзі описали,
Усе, що вам сьогодні розказали,
Хай в вас розбудить добрі почуття,
Любов, надію й віру у життя!

Всі ми потрібні

Леся Горова

$\text{♩} = 115$
mf

1. Я спі-ва-ю і пи-шу піс-ні, а хтось ви-ро-щу-є хліб на зем-лі, а
3 2. В кож-но-го з нас сво-ї по-чут-тя, - ці-ка-ве-і не-пов-тор-не жит-тя, -
хтось лі-ку-є, як щось бо-лить, ми не мо-же-м о-дин без од-но-го жити.
5 - ко-жен ма-є - влас-ні но-тре-би, і-доб-ре зна-є, чо-го-йо-му тре-ба-
7 Хтось бі-ля-вий, а хтось ру-дий, ве-ли-кий, ма-лень-кий, пов-ний, худий,
Мо-же-м зу-стрі-тись, мо-же-м ні, ко-жен ї-де на влас-нім ко-ні,
9 хтось су-во-рий, а хтось ве-се-лий, ми жи-ве-м у міс-тах і у се-лах.
а-ле всім нам си-ли да-є те, що-ми-не од-ні, міль-йо-ни нас є.
приспів
11 Всі ми по-тріб-ні, всі важ-ли-ві, без кож-но-го Ук-ра-ї-на не-мож-ли-ва.
13 Я і ти, бать-ки і ді-ти віль-но й шас-ли-во бу-де-мо жи-ти.
15 3. Той ка-пі-тан, а той о-та-ман, хтось лю-бить кі-но, а хтось ме-ло-ман, як
бу-де шас-ли-во-ю кож-на лю-ди-на, то бу-де шас-ли-во-ю вся Ук-ра-ї-на.
приспів

Я співаю і пишу пісні,
А хтось вирощує хліб на землі,
А хтось лікує, як щось болить.
Ми не можемо один без одного жити.

Хтось білявий, а хтось рудий,
Великий, маленький, повний, худий,
Хтось суворий, а хтось веселий.
Ми живемо у містах і у селах.

Приспів:

Всі ми потрібні, всі важливі,
Без кожного Україна неможлива.
Я і ти, батьки і діти
Вільно й щасливо будемо жити.

В кожного з нас свої почуття,
Цікаве і неповторне життя,
Кожен має власні потреби
І добре знає, чого йому треба.

Можемо зустрітись, можемо ні,
Кожен їде на власному коні,
Але всім нам сили дає
Те, що ми не одні, мільйони нас є.

Приспів

Той — капітан, а той — отаман,
Хтось любить кіно, а хтось — меломан...
Як буде щасливою кожна людина,
Буде щасливою вся Україна.

Приспів